

въ насъ, и отъ която не можемъ да се освободимъ, е преплетена съ нашия животъ и върви паралелно съ него. Ето защо, ние трѣбва да подържаме разумни отношения съ всѣка наша идея, като съ живо същество. Вземете, напримеръ, идеята, която всѣки човѣкъ поддържа въ себе си — да бжде обичанъ. За да бжде обичанъ, човѣкъ трѣбва да има нѣщо въ себе си, за което да го обичатъ. Всѣки иска да му дойде единъ приятелъ да го нагости. Отлична идея е тази. Но за да ти дойде нѣкой, трѣбва да има съ какво да го нагостишъ. Другъ е въпросътъ, ако той самъ ти дойде на гости и донесе нѣщо за ядене. Обаче, ако ти го поканишъ да дойде, и нѣмашъ съ какво да го угостишъ, а той донесе всичко, ти ще се почувствуваешъ унизенъ, че не си билъ въ състояние да приемешъ единъ гостъ, както трѣбва.

„Остани съ насъ!“ Този е важниятъ въпросъ, който трѣбва да се разреши на земята. Този въпросъ трѣбва да се разреши днесъ, а не въ бждеще. Ако тази идея „остани съ насъ“ я разрешите още днесъ, и вървите паралелно съ нея, за васъ всичко ще бжде възможно. Когато ученицитъ пожелаха Христосъ да остане съ тѣхъ, Той остана ли? Остана. Казва се въ Писанието, че Христосъ имъ отворилъ умоветъ, и тѣ Го познали. Следъ като си заминалъ, тѣ били радостни и весели и се върнали при приятелитъ си да имъ разправятъ, че срещнали Учителя си, Който имъ разправилъ велики работи за бждещото, за плановетъ на небето, на невидимия свѣтъ и т. н. Когато говоримъ за невидимия свѣтъ, вие разбирате свѣтъ, който нѣма никакви отношения къмъ васъ. Не, невидимиятъ свѣтъ е реаленъ; той има отношения къмъ васъ. Той е Божествениятъ свѣтъ, който се проявява и въ най-малкитъ нѣща на живота. Този свѣтъ ви упътва, той ви дава посока, направление. Понѣкога искате да кажете нѣкоя лоша дума, но нѣщо ви казва: Въздържай езика си, защото лошитъ думи носятъ лоши послѣствия. Нѣкога допуснете нѣкоя лоша мисълъ въ ума си, но отвътре нѣщо ви казва: Не оставяйте тази мисълъ въ ума си, защото лошитъ мисли оставятъ следъ себе си нечистотии, отъ които мжно ще се освободите.

За потвърждение на тази мисълъ, ще приведа следния примѣръ. Игуменътъ на единъ манастиръ заминалъ за онзи свѣтъ, безъ да успѣе да даде отчетъ на замѣстника си за това, което вършилъ до негово време. Новиятъ игуменъ дълго време се молилъ, дано се яви по нѣкакъвъ начинъ стариятъ игуменъ отъ онзи свѣтъ, да му разправи, де оста-